

tempus adeo breve ut moraliter possit idem judicium existinari. Ita Soto, dist. 20, q. 2, art. 3, cuius sententia pròpterea mihi probatur, quia hæc res moraliter pensanda est, et juxta prudens et humanum judicium, et quia saepe ita potest expedire ad bonum animarum, ad quod hoc judicium ordinatur; et presentim locum habet, quando confessio causam memoria retinet, et rationabilis causa subest mutandi judicium.

4. *An æqualis sacerdos possit mutare pœnitentiam impositam.* — *Vera et communis opinio.* — Secundo de sacerdote æquali Soto absolute docet non posse unum confessorem mutare pœnitentiam ab alio impositam; idem Victor., in Summ., n. 323, quia par in parem non habet imperium, nec judex ejusdem potestatis potest mutare sententiam ab æquali datam; et in hoc sensu interpretatur cap. Placuit, de Pœnit., dist. 6, quem textum late supra, disputatione de Ministro, interpretati sumus. Sed hæc sententia non potest generaliter et indifferenter ac omnibus modis intellegi; quod si Soto in eo sensu loquitur, revera non loquitur consequenter; nam eadem est ratio de æquali confessore, et de eodem, quando judicium, seu confessio iteratur. Unde contraria opinio communis est, quam tenet Sylv., verb. *Confessio*, primo, q. 27; Angel., verb. *Confessio*, 6, n. 4; Navarr., c. 26, n. 22; Rosel., verb. *Confessio sacramentalis*, n. 11; et Victor., n. 211; Ledesm., q. 20, art. 4; Medina, t. 2, q. 45. Imo addit Navarr., cons. 26, de Pœnitent. et remiss., cum aliis, etiam extra confessionem posse commutare sacerdotem æqualem, pœnitentiam ab alio impositam; quod tamen falsum esse censeo, ut infra ostendam; nam, si hoc non licet superiori, multo minus licebit æquali. Ex tribus ergo modis supra positis, scilicet, in eadem confessione, vel omnino extra confessionem, vel audiendo aliam confessionem eorumdem peccatorum, prius hic locum non habet, quia, ut supponimus, non agimus de sacerdote, qui confessionem audivit et pœnitentiam imposuit, sed de alio. Secundus est falsus et illicitus, ut dixi; superest ergo tertius, qui est verus.

5. *Posse æqualem confessorem mutare pœnitentiam.* — Dicendum ergo est, posse æqualem sacerdotem, audita confessione eorumdem peccatorum, pœnitentiam ab aliquo alio impositam mutare. Et ratio est, quia licet prior sacerdos sententiam tulerit, nihilominus pœnitens eamdem causam in judicium afferre,

et novam sententiam postulare potest; ergo etiam confessor poterit suo arbitrati pœnitentiam imponere, juxta presentem statum pœnitentis, ac si prius non esset causa judicata; ergo poterit etiam mutare priorem pœnitentiam in posteriorem. Probatur hæc ultima consequentia, quia non est cogendus pœnitens duplē satisfactionem condignam pro eodem peccato implere; nam sicut non judicat Deus bis in idipsum, ita neque vult duplē satisfactionem imponere. Confirmatur, quia hæc potestas et jurisdictione clavium non est data propter confessores, sed propter pœnitentes, et licet sint æquals potestatis, nihilominus illis conceditur, ut possit unus ferre sententiam in eadem causa, quæ ab alio judicata est; ergo, si expediatur ad bonum pœnitentis, non est huic potestati contrarium, sed potius valde consentaneum, ut possit unus commutare pœnitentiam ab alio impositam. Denique quod ministri hujus sacramenti sint veluti materialiter diversi, per accidens est, hæc autem potestas semper est eadem; unde, sicut ad perfectam potestatem ejusdem sacerdotis, et ad perfectum hujus sacramenti usum, majusque remedium animarum, pertinet, ut unus et idem sacerdos possit iterata confessione mutare medicinam, ita in diversis sacerdotibus æqualem potestatem habentibus idem existimandum est.

6. *Posse confessorem mutare pœnitentiam in mitiorem.* — Unde infero, non solum posse confessorem hujusmodi mutare unam pœnitentiam in aliam æqualem, sed etiam in mitiorem, si ita prudenter judicaverit ad bonum animæ pœnitentis expedire. Imo etiam interdum poterit omnino tollere, et vel levissimam, vel nullam imponere, ut si pœnitens accedat multo melius dispositus, magisque contritus, et aliis viis satisfecisse intelligitur, si forte indulgentiam aliquam lucratus est, et propter curationem non intelligatur indigere tali medicina. Denique quandocunque omnibus penitatis servata justitia æquitate prudenter judicaverit, id satis esse ad dignæ absolvendum pœnitentem, id poterit facere, et pœnitens, tuto se illius sententiæ conformare.

7. *Objectio.* — *Deciditur.* — Dices, per hoc fieri injuriam priori confessori, quia ille justitulit sententiam, et præceptum justum; ergo non potest juste revocari ab alio æquali. Item, jam causa fuit priori commissa, et pœnitens ab illo obtinuit remissionem culpe; ergo illi debet omnino parere in executione pœnæ. Respondet nullam hic intervenire injuriam

sacerdotis, tum quia judicium hoc ad bonum rei ordinatur, non in aliquam utilitatem judicis; tum maxime quia hoc judicium tale est, ut super eamdem causam sit iterabile in favorem pœnitentis, idque non per modum appellationis, sed per modum novi judicii æqualis præcedenti; et ideo nec posterior judex facit injuriam priori, nec e converso, imo illa temporis antecessio accidentaria est, neque hic acquiritur specialis jurisdictione quasi per anticipationem, seu præoccupationem judicii, quia reus a principio habet hunc favorem, ut saepius possit judicari, si velit, et æqualiter a singulis, si æquales habeant jurisdictiones. Unde posterior non revocat proprie sententiam prioris, sed suam profert, et pœnitenti liberum est, quam voluerit pœnam eligere.

8. *An superior possit mutare pœnitentiam.* — Tertio ex dictis facile est colligere quid dicendum sit de superiori. Quidam enim etiam superiori hanc negant potestatem, quia in hoc foro nullus videtur esse superior, sed omnes esse æquales, quia omnes utuntur potestate a Christo accepta, et ut ministri ejus absolvunt. Et ideo absolute a quoconque data est definitiva et ultima, et a nullo potest mutari. Nihilominus contraria sententia est vera et communis; sed, ut explicetur, notandum est in superiori duplē esse posse potestatem: una est ad ministrandum hoc sacramentum; altera est potestas ad remittendas pœnas peccatorum per indulgentias, quæ potestas non est semper conjuncta cum prima, sed aliquando. Quando ergo superior non habet potestatem concedendi indulgentias, solum potest mutare pœnitentiam ab inferiori confessore impositam, audita confessione, et servata æqualitate hujus judicii, ut docent Soto, d. 20, q. 2, a. 3, in fine; Sylv., verb. *Confessio*, 1, q. 27; Rosella, q. 2; quamvis Victoria, Ledesma et Navarrus supra dicant, etiam extra confessionem posse superiore pœnitentiam injunctam auferre, vel mutare, quod mihi non probatur, quia eadem est potestas ligandi ac solvendi in hoc foro; sicut ergo superior non potest ligare, seu imponere pœnitentiam sacramentalis extra confessionem, ita non potest ab illa solvere, seu illam mutare, quia uterque est actus clavium, et ad hujus sacramenti ministerium pertinet. Item uterque est actus ordinis, et jurisdictionis, et judicii, qui actus non potest exerceri causa inaudita. Denique, ut fiat commutatio, necesse est ut pœnitentia sacramentalis auferatur et alia loco illius imponatur; sed non potest sa-

cerdotalis imponi pœnitentia extra hoc sacramentum; ergo nec commutatio potest extra illud fieri; ergo multo minus abrogatio, seu totalis pœnitentiæ ablatio.

9. Quod autem in confessione, audita sci- licet accusatione eorumdem peccatorum, pos- sit superior hujusmodi mutationem facere, a fortiori constat ex dictis de confessore æquali. Neque contra hoc procedit ratio contrarie sententiæ, quia licet demus superiore in hoc actu non esse superiore formaliter, sed æqua- lem, nihilominus dicimus eum habere hanc potestatem, et majori aliqua ratione con- cendam esse superiori, quia in potestate ju- risdictionis potest aliquo modo exceedere, et ad ejus munus maxime pertinet judicare oves in hoc sacramento, et salutares pœnitentias imponere; et ideo licet ab inferiori hoc etiam fiat, non tamen potest impedire superiore, quin ipse possit providere animabus subditis in eodem foro, prout magis ipse ex- pedit censuerit. Neque est eadem ratio de ab- solutione a peccatis, et de pœnitentia injuncta; absolutio enim statim habet effectum, si clavis non errat; si autem errat, non solum a superiori, sed a quoconque habente potestatem corrigi potest; at vero executio pœnitentiæ impositæ pendet in futurum; et ideo quamvis clavis non erraverit, sed juste fuerit imposta, et habuerit effectum obligandi, ni- hilominus quoad executionem est locus mu- tationi, quia potest causa justa subesse, et intra justitiæ latitudinem potest esse arbi- trium.

10. *Quomodo per potestatem concedendi in- indulgentiam possit pœnitentiam remittere.* — At vero si superior habeat potestatem concedendi indulgentias, per illam potest remittere pœnitentiam impositam. Quod dupliciter fit. Primo concedendo plenariam indulgentiam; nam per illam extinguitur obligatio aliarum satisfactionum. Secundo, quando expresse conceditur remissio hujus, vel illius partis pœnitentiarum injunctarum. Ita S. Thom., in 4, q. 1, art. 3 et 4; et ibi Albertus Magnus, art. 17, ad 5; Bonaventura, p. 2, art. 1, q. 2; Richard., art. 3, q. 1; Palud., q. 4; Durand., q. 4; Argentin., a. 4; Alensis, 4 part., q. 83, memb. 1, art. 1; Adrian., q. de Indulgenciis; Navar., de Indulgenciis, not. 3, n. 43 et 44; Soto, 4, dist. 21, quæst. 1, art. 1; Gab., dist. 45, q. 3, art. 2, conclus. 2; Ledes., 2 part., quæst. 27, art. 2; Sylvester, verb. *Indulgen- tia*, q. 9; Angelus, verb. *Indulgentia*, § 1; late Cordub., lib. 5 de Indulgent., q. 3, 9 et

10. Intelligendum est autem, per has indulgentias remitti poenitentias impositas, ut satisfactive sunt, non ut medicinales, quia indulgentia non datur in destructionem, sed in sedificationem animæ; tollere autem remedium, seu medicinam curativam peccati, es-
set in magnum animarum detrimentum; non est ergo hæc intentio concedens indulgentiam, neque ad hoc habet potestatem, sed solum ad remittendam vindictam. Cum enim sit veluti dispensator supremi judicis, et Domini, potest remittere pœnam debitam pro aliqua culpa, et consequenter tollere obligationem satisfaciendi pro illa. De qua re latius in materia de Indulgentiis. Ex dicta vero limitatione obiter intelligitur, his temporibus, considerato modo, quo pœnitentiae imponi solent, raro vel nunquam licere omittere pœnitentias impositas propter indulgentias, quia revera imponuntur levissima pœnitentia, et quæ vix sufficiunt per modum medicinæ.

11. *Dubium enodatur.* — Unde etiam expediti potest incidens dubium, si interdum aliquis bona fide existimet se satisfecisse pro peccatis commissis sufficienter per alia opera, vel pœnas, quas pro Christo sustinuit, an hoc ipso ccesset obligatio implendi alias pœnitentias illi impositas, quas cum culpa, vel forte sine illa antea implere non potuit. Respondeatur, si sola ratio satisfactionis consideretur, et revera supponatur omnino alias satisfecisse, et hoc sibi satis constat, moraliter loquendo, cessare prædictam obligationem, quia nemo tenetur idem debitum bis solvere, et quia cessante intrinseco et adæquo fine legis, cessat ejus obligatio. At vero considerata ratione medicinæ, moraliter loquendo, semper manet hæc obligatio. Præsertim quia vix potest constare aliquem adæquate satisfecisse pro suis peccatis.

12. *An inferior possit pœnitentiam in minorem mutare.* — Ultimo loco dicendum est de inferiore sacerdote, quatenus talis est, an possit pœnitentiam a superiore confessore inunctam commutare. Dico autem, *quatenus talis est*, quia ut in superioribus dixi, in confessionis et absolutionis munere omnes sacerdotes videntur æquales, quia proferunt ultimam et definitivam sententiam, ut ipsius Christi immediati ministri, quod est verissimum respectu eorum peccatorum, in quæ habent propriam jurisdictionem, a quibus per se absolvunt. Solum ergo habet locum quæstio in peccatis reservatis, in quibus inferiores sacerdotes jurisdictionem non habent; et

ideo etiam in ordine *ad munus confessionis inferiores manent in ordine ad judicium fermentum de talibus peccatis.* De illis ergo dubitatur, an postquam superior directe absolvit de illis peccatis, et pro eis satisfactionem imposuit, possit aliquis sacerdos inferior illam pœnitentiam commutare.

13. *Ratio dubitandi.* — Ratio autem dubitandi esse potest, quia illa peccata jam non manent reservata; ergo potest talis sacerdos de illis absolvere; ergo et pœnitentiam pro illis imponere; ergo et alteram pœnitentiam in hanc commutare. Probatur hec ultima consequentia (*cetera enim clara sunt*), quia nemo tenetur duplē satisfactionem pro eisdem peccatis exhibere; ergo eo ipso quod alter sacerdos pœnitentiam aliam pro talibus peccatis imponit, liberat hominem ab obligatione alterius pœnitentiae implendæ, quæ est virtualis quædam commutatio. Confirmatur primo, quia in votis reservatis, postquam superior commutavit votum sibi reservatum in aliam materiam, potest inferior, seu quilibet habens potestatem commutandi ordinaria vota, etiam illam materiam commutare; ergo similiter in præsenti. Confirmatur secundo ex Glossa, per textum ibi, in cap. *Antecedens*, 50 dist., et in cap. *Tempora*, 16, q. 97, dicente, pœnitentias omnes esse arbitrarias, ideoque posse Episcopum minuere pœnam, quam induxit Papa. Idem habet in c. *Latorem*, 33, q. 2, illudque extendit ad clericum inferiorem, ut possit minuere pœnitentiam ab Episcopo imposta. Quas Glossa ita intellexit, et secutus est Nav., unum tantum referens in consil. 25 de *Pœnit.* et *remiss.*, et consil. 3, alias 6, de *Voto.* Et in eamdem sententiam videntur inclinare Medina et Ledesma, citatis locis.

14. *Dubii resolutio.* — Nihilominus contrarium sentiendum est, per se, et jure ordinario loquendo, quod tenuit Cardin., in Clement. ult. de *Pœnitent.* et *remissionibus*; et sequitur Angelus, verb. *Confessio*, 6, n. 4; Tabiena, v. *Confessio*, 2, n. 21; Sylvester referens Monach. et Rayner., v. *Confessio*, 1, q. 27; et sequitur Armil., n. 30. Idem habet Turrecremata in dict. c. *Tempora*, n. 4. Ratio est, quia inferior per se non habet jurisdictionem in illa peccata præcise spectata, quatenus talia sunt, seu quatenus commissa sunt; ergo non potest pœnitentiam mutare, quæ pro illis sic spectatis imposta fuerat. Antecedens constat, quia illa peccata sic spectata, sunt reservata, ut supponimus; et ideo dixi con-

sideranda esse præcise ut commissa, quia si considerentur ut jam remissa per superioris absolutionem, sic quidem jam non sunt reservata; tamen ut sic non judicantur simpliciter, sed secundum quid, scilicet, ex suppositione prioris judicii. Unde probatur consequentia, tum quia non potest pœnitentiam pro peccato injungere, nisi qui potest de peccato absolvere; agimus enim de pœnitentia sacramentali, quæ ab eadem jurisdictione et potestate ligandi ac solvendi manat, et conjuncta est absolutioni, ut accessoriū principali; tum etiam quia non potest sacerdos pœnitentiam impositam mutare, nisi aliam imponendo pro peccatis; si autem peccata sunt reservata, non potest pro illis pœnitentiam imponere, nisi ex suppositione prioris judicii; debet ergo illa secunda impositio fieri absque detimento et injurya prioris judicii; illud ergo firmum et stabile manere debet; non ergo habet ibi locum talis commutatio. Confirmatur primo, quia pœnitentia illa a superiore imposta, includit quoddam præceptum a superiore impositum, quatenus superior est; sed inferior non potest mutare præceptum superioris, per se loquendo, ac jure ordinario; ergo. Confirmatur secundo ex dictis cap. *Accedens*, *Tempora* et *Latorem*. Ubi Pontifex speciale concessit Episcopo facultatem ad minuendam pœnitentiam a se impositam sub certis limitationibus et conditionibus; ergo signum est (quod etiam notavit Glossa in dict. c. *Latorem*) hoc non posse inferiorem facere jure ordinario, sed solum quatenus a superiore intelligitur concesso.

15. *Resolutio data limitatur.* — Addunt vero auctores citati limitationem, nisi necessitas, vel pia utilitas aliud postulet; nam tunc pie præsumitur hanc esse intentionem superioris, propter quam limitationem nos addimus illas duas particulas, *per se*, et *jure ordinario*. Unde est notanda imprimis differentia inter peccata reservata et non reservata, quod in non reservatis potest fieri commutatio per se, et ex vi propriæ jurisdictionis, et non tantum ex virtuali commissione, aut interpretativa voluntate prioris confessoris. Et licet forte requiratur aliqua rationabilis causa, ut id fiat ordinate, et ne detur occasio pœnitentibus facile procurandi hujusmodi commutations, non oportet autem, ut tanta sit causa, quæ moralem necessitatem inducat, aut quæ obliget ad conjecturam faciendam de alterius confessoris voluntate. In casibus autem reser-

vatis oportet hanc necessitatem intervenire, et conjecturam moralem facere de superioris voluntate; nam si fit commutatio, per potestatem ab illo delegatam fit, et aliter fieri non potest; et hoc probant rationes factæ. Et ideo est secundo considerandum, ad hanc commisionem interpretandam necessarium imprimis esse, ut difficilis sit recursus ad superiorem seu Prælatum, qui pœnitentiam imposuit; nam alias nec est vera necessitas, nec potest rationabiliter præsumi voluntas ejus. Item, ut hæc præsumptio, præsertim in materia jurisdictionis delegandæ, sufficiens sit, oportet ut sit, vel in jure, vel in consuetudine fundata; non potest alio modo ita fundari; ergo. Explicatur, quia ob hanc causam in dictis juribus hæc facultas specialiter conceditur Episcopis, quia recursus ad Summum Pontificem ordinarie difficilis est; ergo satis est, quod per similitudinem rationis, extenderatur ad casus necessarios, in quibus non patet aditus ad superiorem; nec alia consuetudo allegari aut præsumi potest, nec esset rationabilis, quia hæc est veluti quædam epicheia, quæ hanc conditionem imprimis requirit. Quando ergo recursus difficilis est, et alias urget moralis necessitas, tunc locum habere potest dicta limitatio. Quanta vero esse debet hæc necessitas, arbitrio prudentis relinquitur: existimo autem illam sufficere, quæ satis est, ut Episcopus, vel Prælatus dispensem in ordinariis præceptis Ecclesiasticis.

16. *Rationibus dubitandi fit satis.* — Ad rationem ergo in contrarium ex dictis patet responsio; dicimus enim inferiores sacerdotes habere jurisdictionem in talia peccata solum quasi per accidens ex suppositione prioris absolutionis; et ideo non potest de illis ita libere judicare ac si antea non fuissent judicata, sicut potest facere in peccatis non reservatis, et ideo non potest, per se loquendo, immutare prius judicium de illis peccatis factum, sed tunc solum quando ad hoc intelligitur accipere potestatem ab ipso superiore. Non intelligitur autem illam accipere ex vi solidi prioris absolutionis, alioqui enervaretur fere omnino fructus reservationis; quia statim data absolutione posset alius sacerdos iterum absolvere, pœnitentiam minuendo aut immutando. Est optimum simile, quod totam sententiam confirmat, de peccatis mortalibus semel confessis; nam, licet simplex sacerdos possit de illis absolvere, sicut de venialibus, non tamen potest pœnitentiam a legitimo confessore pro illis injunctam im-

mutare, ut omnes fatentur; ita ergo in præsenti. Ad confirmationem Navarrus supra negat antecedens; imo facilius putat posse poenitentiam pro peccato reservato a superiori impositam commutari ab inferiori, quam materiam voti. Sed ego valde probabile censeo illud antecedens; sed quia illud est alterius considerationis, quidquid de illo sit, negandam censeo illationem, et consequenter asserendum facilius posse materiam voti, quam poenitentiam injunctam commutari. Ratio differentiae est, quia per commutationem voti non

imponit superior aliquod præceptum, sed tantum mutat materiam, et obligatio relinquitur ex vi voti, quod juxta materię qualitatem subiectur potestati commutandi, vel dispensandi, quam habet sacerdos. Quando vero superior poenitentiam imponit, sua auctoritate et jurisdictione imponit specialem obligacionem et præceptum, quod ab inferiori mutari non potest. Ad secundam confirmationem, Glossæ illæ intelligenda sunt juxta ultimam limitationem positam, alioqui earum sententia non esset admittenda.

FINIS SECUNDÆ PARTIS HUJUS MATERIAE.

TERTIA HUJUS OPERIS PARS

DE EXTREMÆ UNCTIONIS SACRAMENTO.

Quamvis sacramentum hoc distinetum sit a sacramento poenitentiae, utpote ad diversum finem institutum, et ex diversa forma ac materia constans, habet tamen cum illo quamdam conjunctionem et affinitatem, eo quod poenitentia ad tollenda peccata, unctione vero ad reliquias peccatorum, quæ illis sublati permanere solent, auferendas ordinatur; quamobrem consummativum poenitentiae, vel totius Christianæ vitæ, quæ perpetua poenitentia esse debet, dictum est a Patribus, ut Concilium Tridentinum notavit c. 1 de hoc sacramento. Et ideo ejusdem Concilii vestigia sequentes, absolute poenitentiae sacramento, priusquam de aliis rebus illi sacramento annexis dicamus, visum est de hoc sacramento disputare; præsertim quia omnia, quæ in hoc libro tractanda supersunt, ut sunt purgatorium, suffragia et indulgentiae, non minus post hoc, quam post poenitentiae sacramentum succedunt, suumque locum ac fructum habent. Optime ergo sacramentum hoc in hunc locum cadit.

DISPUTATIO XXXIX.

DE INSTITUTIONE HUJUS SACRAMENTI.

Licet sacramentum hoc brevius expediri possit, quam præcedentia, eumdem nihilominus ordinem in eo explicando servabimus. Ut ergo a questione an sit, initium sumamus, in disputatione præsenti illius institutionem, in sequentibus vero essentiam, effectus et causas ejus, ac tandem ceremonias et præcepta, si quæ sunt, quæ ad illud pertinere videantur, explicabimus.

SECTIO I.

Utrum detur in Ecclesia verum sacramentum quod extrema unctio appelletur.

1. Error hereticorum. — Nomine extremæ unctionis Ecclesia Catholica intelligit quod-

dam speciale sacramentum sic dictum, quia et per quamdam unctionem confertur, et veluti extrellum est omnium sacramentorum, et in extremo vita periculo confertur; inquirimus ergo an verum sit esse in Ecclesia tale sacramentum. Multi enim heretici illud esse sacramentum negarunt, ut Waldenses apud Aeneam Sylvium, lib. de Origine Bohemorum, c. 33, et Albigenses apud Sander., lib. 7 de Visib. Monar., hæres. 151. Item Albanenses apud Anton., 4 p. Theolog., tit. 11, cap. 7, § ult., et Rutheni apud Prateolum, verb. *Rutheni*. Præterea in eodem fuit errore Wicleph, ut refert Waldens., tom. 2 de Sacramentis, c. 163; Lutherus item, Calvinus, et alii sectarii, ut Prateolus, et recentiores controversiarum scriptores late referunt. Fundamentum eorum est, quia in Scriptura nullum est hujus sacramenti indicium, nec præceptum, nec promissio, quod statim examinabimus tractando locum Jacobi.

2. Assertio prima. — Dicendum vero est, extremam unctionem esse verum sacramentum, unumque ex septem legis novæ. Assertionis est de fide, ad quam confirmandam sufficeret Ecclesiastica traditio, et perpetua consensio, etiamsi in Scriptura non continetur. Solet nihilominus ex duabus locis Scripturæ colligi.

Locus Marci expenditur.

3. Prior exposicio suadetur. — Prior est Marci 6, ubi dicitur Christus misisse Apostolos ad prædicandum, et de eis subditur: *Et ungabant oleo multos ægrotos, et sanabant.* Hoc testimonio utuntur ad hoc dogma comprobandum Wald. supra, et Castro contra Hæreses, verb. *Extrema unctione*, et Petrus Soto, lect. 1 de hoc sacramento; putant enim illam unctionem fuisse verum sacramentum. Et videtur hæc sententia fidei consentanea et accommodata contra hereticos hujus temporis, propter hæc argumenta. Primum quia, si unctione in hoc loco sacramentum non est, ne calibi